

sentit topo-semàntic. Un derivat del cat. *muç* 'es-mussat?': cap base per atribuir al mossàrab un mot que ni tan sols pertany al català comú; que en les altres ll. romàniques té *o*, o no existeix; i a la *ç*, correspondria *ç*, no pas *s* o *z* en mossàrab. Que SSiv. 5 faci cas de la falla de Beuter —«fundado por un reyezuelo moro de Salamanca»— ja és ridícul en ell, i basada només en la vaga consonància amb noms com *Almuzara* o *Mozalla*, que tenen *ç* sorda, i ni vagament s'hi assemblen. Tampoc cap versemblança ni base semàntica per relacionar amb *manzer* 'fill adulteri' (*DECH*). 10

En conclusió només hi ha bases positives per a les etim. (*A*) i (*B*); però més per a (*A*). Si m'iclinava a 15 deixar obert aquest problema és perquè resta algun argument especios a favor de (*B*) i algun en contra de (*A*); però els contraris a (*B*) són uns quants i alguns sense rèplica.³

Contra (*A*) l'únic que fa impressió és la *-o* de 20 *Museros* que invitava a cavil·lacions mossàrabs. Però contra aquest detall sí que hi ha rèplica: el fenomen de l' *'iḥbâq*, cabdal en la pronúncia de les vocals àrabigues; i encara més accentuat en àrab vulgar: tancament velar de la fatha quan va entre consonants «solars», o sigui totes les emfàtiques, incloent-hi *q* i *r*.

Sobre el qual hi ha molts estudis: V. el llibre de Gairdner, *Phonetics of Arabic* (Oxford 1928); Maximiliano Alarcón *La Pron. según los testimonios de los gramáticos árabes*; Colin i Levi-Provençal, *Un Manuel hispanique de hisba* (París 1931); Colin, *Encycl. de l'Islam s. v. Maroc, aperçu linguistique*; Cf. Brunot *Textes Arabes de Rabat*, vol. II, 484ss.; Sabbatino Moscati, *Introd. to the comparative Grammar of the Semitic Languages*, §§ 8.96 i 9.6. Ja se'n feren ressò el Djauharí, el Fayyumí i el Firuzabadí, en la nota sobre la forma IV de l'arrel *ḥbq* 'tancar' (Lane, col. 827c6f. i ss.); i Boqtor: «*supplications: iḥbâq*».

El mot *muzâjirâq* sonava, doncs, *muzêjro(q)* en virtut de l' *'iḥbâq*

¹ Com que *AlcM* vacil·la i fins avantposa la grafia amb *ss*, i el mateix SGuarner dubtava, extracto els arguments que li vaig donar en carta per convèncer-lo de no escriure-ho amb *-ss*: «Sempre s'ha escrit amb *s* senzilla; a penes se'n podria trobar cap excepció, o si se'n troba alguna, ho posa també amb una sola *s* simple el mateix text. No hi ha cap raó per canviar la grafia general, puix que és en una zona on no es distingeix la sorda de la sonora. Al contrari, els textos antics que distingien, ho posen amb *-s*. Hi ha, en canvi, llocs del mateix nom, que es troben a les comarques de parlar no apitxat i que es pronuncien amb *-s* sonora (V. infra). Si hagués tingut sorda, essent un nom auctòton (àrab o mossàrab arabitat) apa-

reixeria amb *ç* o *ce* a les mencions antigues, i això no es troba mai (fora d'un cas isolat de l'any 1600, que tan tardà no té cap valor). L'etim. no pot servir, ni si n'hi hagués una de segura (i justament la que sembla millor suposa *-s*-sonora), però en cap cas l'etim. (seria mal mètode) no és una guia gaire important en les qüestions ortogràfiques». — ² *Mizraqa* Algèria: «lance, dard, hallebarde, harpon» (Beaussier), *mizraqa* ja en Ibn al-Khatib (Dozy *Suppl.* I, 588), afegint-hi testimoni de molts altres glossaris africans. — ³ Res a veure amb el nom de *Museros* el que diu *AlcM*: «*Musero, -era*: nadiu de *Demús* (Horta de Gandia)». Evident deturpació de (*de*)*mu(s)sero*.

-MUSLEM, Beni ~

Benimuslem, municipi de la Ribera Alta, a l'es-querra del riu Xúquer. Era una antiga alqueria islàmica.

Pron. Mod.: *binimuzlêm* o *binibuzlêm* (pronunciació qualificada de vulgar per l'informador), oït a Alberic (XXXI, 117.4); *biliburlêm*, oït a Beneixida (XXXI, 25 95.8); *benimuzlêm*, oït a Gavarda (XXXI, 135.12) per Coromines; *benimurlêm*, oït a València per J. Giner (1935).

ETIM. Prové del nom dels *Beni -l-muslem* ('fills del musulmà'), família que pertanyia a la tribu dels 30 *Makhzumís d'Alzira* (J. Ribera, *Dis. y Op.* II, 214). J.F.C.

-Mussa Beni ~, V. Valldemossa

35 *LA MUSSARA*

Mun. del Cp.Tarr., avui bastant despoblat, dalt de la serra del seu nom, que forma l'avantmur de les muntanyes de Prades, en direcció de Reus.

Pron. l.à musâra, oït allí mateix el 1928, quan ja era només una masada dalt del pla de la serra. Id. oït a Maspujols, Riudoms i Vilanova de Prades, Casac. 1920 (no és *l.à muzâra*, com li digueren al Morell); Cor. id. en el lloc mateix, 1926 ss.

⁴⁵ *MENC. ANT.*: 1173: *Almosaram* (Morera, *Tarr. Cri.* I, p. xxx); 1194: *Almosara* (Mas, *NHBna.* XIII, 203[o 202]); 1203: Sig. Petri Rog de *Almozara* (*Cart. Poble*, p. 51). Notícies històriques sobre el poblament dels pobles entorn d'aquesta serra, en Font Rius, *C.* 50 *d. p.*, pp. 740-43.

ETIM. De l'àr. *musâra* 'passeig, lloc per passejar-se' «promenade publique» (amb variants magrebines o clàssiques *masâra* i *musâra*) derivat de l'arrel *sy* 'passejar-se' «ambulare» i el subst. *sayyar, misyâr* 55 *RMa.*; «allure, façon de marcher»: Dozy *Suppl.* I, 712, i Dozy-Eng., *Gloss.* 180ss.). És defectuosa o molt er-